

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **OSMPB, občanské sdružení**, se sídlem Teplice, St. Duchcovská 404/75, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 11. ledna 2012, č.j. 201/12-0300-607013, t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové, ze dne 11. ledna 2012, č.j. 201/12-0300-607013, a rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové ze dne 30.3.2011, č.j. 130896/11/228040604930, se z r u š u j í pro nezákonnost.**
- II. **Finančnímu úřadu pro Královehradecký kraj se nařizuje poskytnout žalobci do pěti dnů od právní moci tohoto rozsudku informace požadované žalobcem v jeho žádosti ze dne 16. března 2011, a to základní osobní údaje o fyzických osobách, kterým Finanční úřad v Hradci Králové v roce 2010 částečně nebo zcela prominul příslušenství daně podle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v platném znění a vyhlášky č.**

299/1993 Sb., kterou se zmocňují územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně, a to v Kč v členění podle jednotlivých osob.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11.1.2012, č.j. 201/12-0300-607013, Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 30.3.2011, č.j. 130896/11/228040604930. Tímto rozhodnutím povinný subjekt ohledně fyzických osob odmítl žádost podanou žalobcem dle § 13 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím v platném znění (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) o poskytnutí informací o 1) základních osobních údajích o osobách, kterým správce daně v roce 2010 částečně nebo zcela prominul příslušenství daně na základě vyhlášky č. 299/1993 Sb., a 2) o výši prominutého příslušenství daně v Kč za kalendářní rok 2010 v členění dle jednotlivých osob identifikovaných způsobem uvedeným v bodě 1 žádosti.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný v úvodu uvedl, že nevidí důvod, proč se žalobce odvolává na § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, když jeho žádost povinný subjekt odmítl dle § 8a citovaného zákona. I když ho ve svém rozhodnutí necitoval, tato vada dle žalovaného nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným. Dále je nad vší pochybnost v rozhodnutí uveden § 15 odst. 1 citovaného zákona jako procesní nástroj pro odmítnutí žádosti.

Žalovaný dále trval na tom, že povinný subjekt plně respektoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který se výkladem § 10 a § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zabýval, a žalobci poskytl požadované informace týkající se právnických osob. Povinný subjekt, s ohledem na transparentnost správy veřejných prostředků, byl povinen na žádost poskytnout ve smyslu § 8b odst. 3 citovaného zákona základní údaje týkající se příjemce poskytnutých prostředků. Poukázal však na to, že Nejvyšší správní soud se nezabýval otázkou, zda zveřejnění základních osobních údajů ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je odůvodněno převažujícími veřejnými zájmy s ohledem na proporcionalitu prominutého příslušenství daně a přiměřeností zásahu do práv osob s ohledem na zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů v platném znění (dále jen „zákon

o ochraně osobních údajů“) a čl. 10 Listiny základních práv a svobod. Svůj závěr opřel žalovaný o závěry rozsudků Soudního dvora Evropského společenství (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 9.11.2010 C 92/09 a C 93/09 a citoval z nich. Dále poukázal i na bod 85 zmíněného rozsudku. Žalovaný zaujal názor, že proporcionalitou se do určité míry zabýval již zákonodárce, když delegoval pravomoc k prominutí příslušenství daně na finanční úřad (v běžném kalendářním roce do výše 600.000,- Kč) a v ostatních případech ponechal rozhodnutí na Ministerstvu financí.

Žalovaný dále odkázal na ust. § 4 písm. a) a e), § 5 odst. 1 písm. f, § 5 odst. 4 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů. Připomněl, že zveřejněním informace dle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se poskytnutá informace stane veřejně dostupnou a tedy i známou, včetně základních osobních údajů, dle kterých lze dotčenou osobu identifikovat (viz § 8b odst. 3 citovaného zákona). Těmi jsou jméno, příjmení, rok narození, trvalý pobyt a dále výše a účel poskytnutých prostředků. V menších obcích pak jsou takové osoby lehce identifikovatelné a mohou utrpět na právu na zachování lidské důstojnosti zveřejněním účelu a podmínek prominutí. Zveřejněné informace by mohly být zneužity k neoprávněnému zasahování do soukromého a osobního života daňového subjektu, zejména informačními médii, ale i sousedy a dalšími osobami ve snaze o získání výhod.

Podle žalovaného je třeba zohlednit jedno ze základních pravidel fungování státní moci, kterým je zásada proporcionality a zákaz zneužití práva. Je třeba řešit, zda zveřejnění základních osobních údajů ve smyslu § 8b zákon o svobodném přístupu k informacím je odůvodněno převažujícími veřejnými zájmy danými v čl. 17 Listiny základních práv a svobod a pečlivě zkoumat přiměřenost zásahu do práv s ohledem na její čl. 10 odst. 3.

Dle základních zásad daňového řízení daných v § 2 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) je dle žalovaného daňové řízení vždy neveřejné a osoby (s výjimkou daňového subjektu), jsou povinny zachovat mlčenlivost uloženou v § 24 citovaného zákona. Povinnost primárně zveřejňovat subjekty, kterým bylo prominuto příslušenství daně nevyplývá dle žalovaného ze žádného právního předpisu, stejně jako povinnost žadatele spolu s podáním žádosti o prominutí příslušenství udělit souhlas se zveřejněním jeho osobních údajů. Vyžadovat souhlas až po doručení žádosti o poskytnutí informací by bránilo vyřízení této žádosti v zákonné lhůtě 15 dnů.

Žalovaný dále poukázal na znění čl. 17 odst. 1 a 4, čl. 10 odst. 1, 2, 3, čl. 12 odst. 3 a čl. 13 Listiny základních práv a svobod. Poskytování a šíření informací, které citovaná ustanovení chrání, označil za nepřípustné.

V závěru odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že právo na informace není právem neomezeným. Zákon stanoví základní podmínky, za kterých jsou informace povinnými subjekty poskytovány. Obecná zásada svobodného přístupu k informacím se uplatní vždy, pokud poskytnutí informace nebrání zvláštní ustanovení

tohoto zákona nebo zvláštní ustanovení jiných zákonů. Podle žalovaného je takovým omezujícím ustanovením ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím v souvislosti s ust. § 5 a 10 zákona na ochranu osobních údajů. Ty brání zveřejnění žalobcem požadovaných údajů fyzických osob, pokud souhlas s jejich zveřejnění tato fyzická osoba neudělila. Tento závěr je dle žalovaného podpořen shora citovanými rozsudky Soudního dvora.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání shora identifikovaného rozhodnutí žalovaného. Označil za nepřípustné, aby orgán státní moci odmítl aplikovat platnou právní úpravu s pouhým odkazem na její možné nepříznivé dopady pro určité osoby. Je primární úlohou zákonodárce, aby tyto důsledky zvážil při schvalování právní úpravy. Pokud dal žalovaný přednost aplikaci § 8a před § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím byl povinen se s otázkou vzájemného vztahu obou norem vypořádat, a to jak z hlediska obecných interpretačních pravidel, tak z hlediska použití zásady proporcionality. Dle žalobce však žalovaný nic z toho neučinil. Namísto toho se opět odvolává na rozsudky Soudního dvora ze dne 9.11.2010, C-92/09 a C-93/09, a to v rozporu s rozsudkem krajského soudu, který uvedl, že skutkové okolnosti projednávané Soudním dvorem nejsou zcela srovnatelné s tím, o čem má být rozhodováno v tomto řízení.

Dále žalobce namítal, že povinná mlčenlivost pracovníků správce daně, daná zákonem o správě daní a poplatků, není zákonným důvodem pro odmítnutí žádosti o informace, neboť podle ust. § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost uloženou zvláštními zákony. Navíc nositelem povinnosti mlčenlivosti na základě zákona o správě daní není finanční úřad coby povinný subjekt ale jsou jimi pracovníci správce daně.

V závěru navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a nařídil povinnému subjektu požadované informace poskytnout v zákonné lhůtě.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 29.2.2012 namítal, že v žalobě je jako žalobce označeno občanské sdružení a jako jednatel je uveden a podepsán Jan Matějka. Ze žaloby ale nevyplývá, na základě jakých dokumentů pan Jan Matějka jedná jménem žalobce, případně zda není jeho jednatelství nějakým způsobem omezeno. Odkázal na ust. § 65 zákona č. 150/2002 Sb., kde je definována aktivní legitimace k podání žaloby. Zdůraznil, že prvoinstančním rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto o žádosti občanského sdružení a pouze do jeho práv mohlo být zasazeno. Účastníkem řízení je proto občanské sdružení. Pokud by aktivní legitimace k podání žaloby byla prokázána, žalovaný setrval na svém rozhodnutí a odvolal se na důvody uvedené v jeho odůvodnění. Navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1

s.ř.s., když souhlas žalobce i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Především se zabýval námitkou, zda byl pan Jan Matějka oprávněn jednat za žalobce. Žaloba podaná jménem OSMPB, občanské sdružení byla opatřena razítkem tohoto sdružení a podepsána panem Janem Matějkou. Pod jeho podpisem je uvedeno „Jan Matějka, jednatel OSMPB, občanské sdružení“. Jak vyplývá z obsahu správního spisu pan Jan Matějka za žalobce jednal již v průběhu řízení před povinným subjektem i žalovaným a žádný z těchto orgánů jeho oprávnění nezpochybil, ani nepokládal za nutné ho ověřovat. Žalovaný ani ve svém vyjádření k žalobě neuvedl žádný konkrétní důvod, který ho vedl k vyjádření těchto pochybností. Krajský soud v reakci na námitku žalovaného vyzval žalobce, aby oprávnění pana Jana Matějky doložil. Ten reagoval předložením usnesení rady č. 01/2006 ze dne 16.6.2006, podle kterého byl jednatelem sdružení zvolen Jan Matějka. Platnost tohoto usnesení stvrdili svými podpisy S. P. a J. B. Krajský soud proto pochybnosti žalovaného týkající se procesní legitimace neshledal důvodnými.

Dále se krajský soud zaměřil na zásadní spornou otázku, a to zda správce daně byl povinen poskytnout i odmítnutou část požadovaných informací v souladu s ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, nebo takovému postupu u fyzických osob brání ust. § 8a citovaného zákona. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce podáním ze dne 16.3.2011 žádal správce daně o poskytnutí informací o 1) základních osobních údajích o osobách, kterým správce daně v roce 2010 částečně nebo zcela prominul příslušenství daně na základě vyhlášky č. 299/1993 Sb., a 2) o výši prominutého příslušenství daně v Kč za kalendářní rok 2010 v členění dle jednotlivých osob identifikovaných způsobem uvedeným v bodě 1 žádosti. Správce daně svým rozhodnutím ze dne 30.3.2011, čj. 130896/11/228040604930, této žádosti částečně vyhověl a poskytl žalobci požadované informace ohledně dotčených právnických osob, ohledně fyzických osob žádost odmítl.

Jak zaznělo v žalobě i v napadeném rozhodnutí žalovaného, zcela shodnou otázku ve své rozsudku ze dne 1.6.2010, čj. 5 As 64/2008-155, řešil Nejvyšší správní soud. V této věci požadoval žalobce o poskytnutí stejných informací Finanční úřad v Bojkovicích. Pátý senát Nejvyššího správního soudu v řízení o podané kasační stížnosti nejprve konstatoval, že otázkou poskytování informací ze strany správce daně se zabýval již dříve v rozsudcích ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007 - 89, a ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 As 53/2007 - 85, neřešil zde však vzájemný vztah ustanovení § 8b a § 10 informačního zákona. Z uvedených rozsudků, byť žádný z nich se netýkal přímo předmětné otázky, by však bylo možno v souhrnu dospět k interpretaci, že ustanovení § 10 informačního zákona brání poskytnutí údajů ohledně daňových subjektů *in omnem eventum*, tedy i v případě, kdy je žádost posuzována podle ustanovení § 8b tohoto zákona. Předložil proto věc rozšířenému senátu. Ten se nejprve zabýval otázkou vzájemného vztahu ustanovení § 8b a § 10 informačního zákona. Uzavřel, že „pokud povinný subjekt posuzuje žádost o informace podle

ustanovení § 8b informačního zákona, ustanovení § 10 tohoto zákona se vůbec neuplatní. Rozhodující pro posouzení žádosti bude pouze skutečnost, zda se požadovaná informace skutečně týká poskytování veřejných prostředků a zda jejímu sdělení nebrání výluka obsažená v odstavci 2. V souvislosti s výše uvedeným je pak nutno posoudit druhou otázku, tedy zda prominutí příslušenství daně podle § 55a daňového řádu lze podřadit pod pojem poskytnutí veřejných prostředků a zda je správce daně povinen sdělovat údaje o poskytnutých daňových úlevách.“

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval definicí pojmu „veřejné prostředky“ se závěrem, že *„příjmy z daní jsou součástí veřejných financí, splatná, ale dosud nezaplacená daň či její příslušenství jsou pak nepochybně součástí majetkových práv státu. Prominutí daně či příslušenství daně podle § 55a odst. 1 daňového řádu, ať již zaplacené či jen splatné, je proto nutno považovat za poskytnutí veřejných prostředků ve smyslu § 8b informačního zákona... Sdělování informací o poskytování veřejných prostředků pak není v oblasti daní ustanovením § 8b odst. 2 tohoto zákona nijak omezeno.“*

Z citovaného je nepochybné, že při posouzení otázky, zda poskytnout informace v požadovaném rozsahu, Nejvyšší správní soud vycházel z ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle ust. § 8b odst. 1 citovaného zákona povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Dle odst. 2 se ustanovení odstavce 1 nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.

Osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků (§ 8b odst. 3 cit. zák.).

Podle ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím se informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí se závěry Nejvyššího správního soudu, jak je vyslovil ve shora citovaném rozsudku ze dne 1.6.2010, čj. 5 As 64/2008-155, souhlasil a tvrdil, že je zcela respektoval, když poskytl žalobci požadované informace týkající se právnických osob. Ohledně fyzických osob poskytnutí informací dle žalovaného brání ust. § 8a citovaného zákona a ust. § 5 a 10 zákona na ochranu osobních údajů. Pro podporu vysloveného názoru odkázal na rozsudky Soudního dvora ze dne 9.11.2010, C-92/09 a C-93/09 ve věci Schecke a Eifert.

Shodné otázky, tedy zda povinnost poskytnout základní osobní údaje o osobách, kterým bylo prominuto příslušenství daně se vztahuje jak na fyzické, tak na právnické osoby, řešil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. října 2012, č.j. 1 As 142/2012-32, a krajský soud na jeho závěry v plném rozsahu odkazuje.

V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že v posuzované věci „Krajský soud i žalovaný zcela správně vnímají nyní řešený spor v jeho ústavněprávní rovině – dochází zde ke střetu dvou ústavně zaručených práv, tedy práva žalobce na informace (čl. 17 Listiny) s právem jiných osob na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 Listiny). Zatímco žalovaný má za to, že v dotčené věci nemůže převážet právo na informace nad právem na ochranu soukromí, krajský soud dospěl k závěru opačnému“.

„V situaci, kdy dochází ke konfliktu dvou ústavně zaručených práv, je vždy třeba vážit konkurující si práva s ohledem na konkrétně utvořený skutkový základ a případné omezení jednoho či více z nich je nutné zdůvodnit, zejména za použití testu proporcionality (srov. Nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, č. 214/1994 Sb., ze dne 21. 3. 2002, sp. zn. III. ÚS 256/01, č. 37/2002 Sb. ÚS; či ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 405/2002 Sb.). Tento test je prováděn ve třech stupních: (1) **test vhodnosti**, v rámci něhož je hledána odpověď na otázku, zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout sledovaný cíl; (2) **test potřebnosti** spočívající v porovnání legislativního prostředku omezujícího základní právo nebo svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod; je tedy hledána odpověď na otázku, zda jde ve vztahu k dotčeným základním právům o nejšetnější z více prostředků umožňujících dosažení sledovaného cíle; (3) **test poměrování**, tj. porovnání závažnosti v kolizi stojících základních práv a svobod.“

Dále poukázal na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 1.7.2010, č.j. 5 As 64/2008-155, který dovodil, že „existuje silný veřejný zájem na transparentnosti poskytování veřejných prostředků a nutnosti jeho účinné veřejné kontroly. K naplnění tohoto cíle směřuje ve svém § 8b zákon o svobodném přístupu k informacím (poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků), splňuje tudíž test vhodnosti. Stejně tak je splněn test potřebnosti, neboť není jiného institutu, který by naplnění zmíněného cíle umožňoval. Rozšířený senát prováděl i test poměrování. Konstatoval, že i v případě poskytování veřejných prostředků platí imperativ ochrany soukromí a ochrany před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním či jiným zneužíváním osobních údajů podle čl. 10 Listiny a zákona č. 101/2000 Sb., jehož limity jsou definovány v § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Zdůraznil, že zákonodárce zohlednil specifické postavení příjemců veřejných prostředků, povahu poskytovaných veřejných prostředků, postup správního orgánu při jejich poskytování a dospěl k závěru, že pokud povinný subjekt posuzuje žádost o informace podle ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, rozhodující je pouze skutečnost, zda

se požadovaná informace skutečně týká poskytování veřejných prostředků a zda jejímu sdělení nebrání výluka obsažená v § 8b odst. 2“.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*má ve shodě s krajským soudem zato, že rozsudek Soudního dvora nebrání použití závěrů obsažených v rozsudku OSMPB I. (myšlen rozsudek ze dne 1.6.2010, č.j. 5 As 64/2008-155) Na jedné straně je nutno vnímat skutkové odlišnosti obou případů. Rozsudek Schecke a Eifert se zabýval platností čl. 42 bod 8b a čl. 44a nařízení Rady (ES) č. 1290/2005 ze dne 21. června 2005 o financování společné zemědělské politiky, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1437/2007 ze dne 26. listopadu 2007, jakož i nařízení Komise (ES) č. 259/2008 ze dne 18. března 2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 1290/2005, pokud jde o zveřejňování informací o příjemcích finančních prostředků z Evropského zemědělského záručního fondu (EZZF) a Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV). Dospěl k závěru, že zmíněné články jsou neplatné v rozsahu, v němž pokud jde o fyzické osoby, které jsou příjemci podpor z EZZF a EZFRV, tato ustanovení vyžadují zveřejňování osobních údajů o všech příjemcích, aniž činí rozdíl podle takových relevantních kritérií, jako je doba, po kterou takové podpory dostávali, frekvence podpor nebo jejich typ a výše. Šlo tedy o situaci, kdy příslušné normy evropského práva zavazovaly členské státy k „obecnému zveřejňování“ příjemců prostředků z EZZF a EZFRV (tedy nikoli na základě žádosti), a to na jediné internetové stránce v každém členském státě s nástrojem vyhledávání. V uvedené věci bylo dále podstatné, že částky, které dotčení příjemci dostávají, představují část (často značnou) jejich příjmů – zveřejnění informací o poskytovaných částkách tak umožňuje třetím osobám činit závěry ohledně jejich celkových příjmů.“*

Podle Nejvyššího správního soudu „*naproti tomu v nyní posuzované věci se nejedná o „obecné zveřejňování“ údajů všech osob, kterým byly poskytnuty veřejné prostředky, ale o poskytování informací na žádost konkrétního subjektu. Povinný subjekt – tedy finanční úřad – byl v rozhodném období (rok 2010) podle § 1 odst. 1 vyhlášky ministerstva finanční č. 299/1993 Sb., kterou se zmocňují územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně, oprávněn pouze k promíjení příslušenství daně a současně omezen výší možného prominutí v běžném kalendářním roce (tedy slovy Soudního dvora zde existuje filtr podle typu a výše poskytnutých veřejných prostředků). Podstatné je též, že s ohledem na povahu poskytovaných veřejných prostředků (příslušenství daně v omezené výši) nelze z výše poskytnuté částky usuzovat na celkové majetkové poměry příjemců těchto prostředků. Nadto jsou tyto prostředky poskytovány nahodile, bez známek pravidelnosti, na rozdíl od příspěvků ze shora jmenovaných evropských fondů“.*

Dále pak Nejvyšší správní soud rozebral zmíněné rozsudky Soudního dvora a popsal k jakým závěrům v posuzovaných věcech tento soud dospěl. Svoje úvahy uzavřel konstatováním, že v rozsudku ze dne 1.6.2010, č.j. 5 As 64/2008-155, „*k poměření obou kolidujících práv došlo, přičemž rozšířený senát dospěl k závěru, že v případě poskytování veřejných prostředků formou prominutí daně (resp. jejího příslušenství) je třeba dát přednost právu na informace. Závěr Soudního dvora*

ohledně nerespektování zásady proporcionality se proto v posuzované věci neuplatní. Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že právní úprava poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků v § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je proporcionální ve vztahu k ochraně osobních údajů těchto příjemců. Nejvyšší správní soud má na základě výše uvedeného za to, že tato úvaha je v souladu jak se závěry rozšířeného senátu vyjádřenými v rozsudku OSMPB I, tak se závěry Soudního dvora obsaženými v rozsudku Schecke a Eifert.“

Nejvyšší správní soud se zabýval i zvláštní povahou institutu prominutí daně podle § 55 zákona o správě daní a poplatků. Konstatoval, že „o prominutí daně je zásadně rozhodováno na žádost daňového subjektu, který požaduje určitou výhodu (tedy vrácení již stanovené daně či jejího příslušenství). Nadto se toto rozhodování odehrává v rovině správního uvážení správce daně, nejde o řízení nárokové a pro rozhodování o žádosti zákon nestanoví žádná přesná kritéria. Právě tato skutečnost dle Nejvyššího správního soudu musí vést ke zvýšenému zájmu na veřejné kontrole transparentnosti užívání zmíněného institutu. Daňový subjekt si musí být vědom toho, že když požádá o prominutí daně (resp. jejího příslušenství), dostává se mu prostřednictvím zákona o správě daní a poplatků určité výhody (a to zejména ve vztahu k ostatním daňovým subjektům, které o prominutí daně nepožádaly). V tomto ohledu je prominutí daně odlišné např. od poskytování veřejných prostředků vyjmenovaných v § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, na něž se vztahuje výjimka z informační povinnosti právě z důvodu převážení zájmu na ochraně práva na soukromí příjemců těchto veřejných prostředků (jde např. o poživatele důchodů, péče hrazené z veřejného zdravotního pojištění, dávek státní sociální podpory, dávek sociální péče, dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území). O poskytování těchto veřejných prostředků je totiž zpravidla rozhodováno na základě jasně stanovených zákonných kritérií (mimo rovinu správního uvážení) a v zásadě jde o řízení nároková. Podstatné také je, že takto poskytnuté prostředky mnohdy představují jediný či zásadní příjem příjemců veřejných prostředků a z jejich výše si tak lze vytvořit velmi dobrou představu o celkových majetkových poměrech příjemců těchto prostředků. Zásah do práva na soukromí by tedy byl při zveřejnění tohoto typu informací značný. Naproti tomu z údaje o výši prominutého příslušenství daně nelze učinit žádný závěr ohledně celkových majetkových poměrů daňového subjektu, a to tím spíše v nyní souzené věci, kdy povinný subjekt – finanční úřad je oprávněn rozhodovat o prominutí příslušenství pouze v limitované výši.“

Dle Nejvyššího správního soudu tedy poskytnutí informací o tom, komu bylo prominutí příslušenství daně přiznáno, nelze vnímat jako „trest“ pro žadatele, či jejich „postižení“, ale právě s ohledem na specifické charakteristiky prominutí příslušenství daně jako odraz legitimního požadavku na veřejnou kontrolu transparentnosti poskytování veřejných prostředků, který ve svém důsledku vede k upřednostnění práva na informace před právem na ochranu soukromí daňových subjektů. Ostatně totožný závěr vyplývá zcela jednoznačně i z výše několikrát zmíněného rozsudku rozšířeného senátu ze dne 1.6.2010, čj. 5 As 64/2008-155.

Na základě shora uvedeného krajský soud neshledal důvody pro odmítnutí žádosti žalobce ze dne 16.3.2011 o poskytnutí shora specifikovaných informací ohledně fyzických osob a proto dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti. Povinnému subjektu, kterým je od dle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, od 1.1.2013 **Finanční úřadu pro Královehradecký kraj** jako nástupce Finančního úřadu v Hradci Králové, uložil, aby požadované informace poskytnout a určil mu k tomu náhradní lhůtu v délce pěti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem měl žalobce úspěch, náhradu nákladů řízení však nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku III. a IV. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 31. ledna 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu